

POSTANOWIENIE Z DNIA 22 LIPCA 2009 R.
SNO 53/09

Przewodniczący: sędzia SN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca).
Sędziowie SN: Józef Dołhy, Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w sprawie sędziego Sądu Rejonowego obwinionej o dopuszczenie się przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 lipca 2009 r. przedstawionego przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w trybie art. 42 § 4 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. wniosku obwinionej o wyłączenie od rozpoznania jej sprawy sędziów Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 128 u.s.p. w zw. z art. 42 § 4 k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

- 1) wniosek w części dotyczącej wyłączenia sędziów Sądu Apelacyjnego w A.: D. M., M. K. i E. M. przekazać do rozpoznania według właściwości Sądowi Apelacyjnemu Sądowi Dyscyplinarnemu w A.;
- 2) w pozostałym zakresie wniosek pozostawić bez rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Obwiniona o dokonanie przewinienia służbowego z art. 107 § 1 u.s.p. sędzia Sądu Rejonowego przed wyznaczonym w jej sprawie na dzień 22 czerwca 2009 r. terminem rozprawy dyscyplinarnej, w dniu 17 czerwca 2009 r., przesłała do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w A. wniosek o wyłączenie od rozpoznania jej sprawy imiennie wskazanych 54 sędziów tego Sądu, powołując się na mający odpowiednie zastosowanie przepis art. 41 § 1 k.p.k. Uzasadniając swój wniosek sędzia Sądu Rejonowego powołała się na to, iż sędzia J. S., będący sędzią Sądu Apelacyjnego w A., pełni równocześnie funkcję Prezesa Sądu Okręgowego w B. W jej ocenie – „w niespotykany sposób bezpośrednio zaangażował się w czynności poprzedzające wszczęcie postępowania dyscyplinarnego” w jej sprawie, „polecając określonym pracownikom Sądu Rejonowego w L. złożenie stosownych oświadczeń”. Podniosła też, że – w związku z tym faktem – „nie wyklucza konieczności (jego) przesłuchania w charakterze świadka” na rozprawie dyscyplinarnej.

Wskazała także przykłady – w jej ocenie – negatywnego stosunku Prezesa Sądu Okręgowego w B. do jej osoby. Nadto fakt orzekania przez niego w Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w A. „(z którego musi być Przewodniczący składu orzekającego w

postępowaniu dyscyplinarnym), nie sprzyja z przyczyn oczywistych zagwarantowaniu niezbędnej bezstronności” przez pozostałych sędziów tego Sądu i powoduje, że „nie powinni (oni) w jej sprawie rozpoznawać”.

Dodać należy, że na skutek losowania składu orzekającego do rozpoznania sprawy sędziego Sądu Rejonowego, które odbyło się w dniu 2 czerwca 2009 r., wyznaczono do dokonania tej czynności skład orzekający w osobach: SSA D. M., SSA M. K. i SSA E. M.

W związku ze złożeniem owego wniosku o wyłączenie sędziów zarządzeniem Wiceprezesa Sądu Apelacyjnego w A. z dnia 19 czerwca 2009 r. odwołano wyznaczony na dzień 22 czerwca 2009 r. termin rozprawy dyscyplinarnej.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Nie budzi wątpliwości fakt, że karna ustawa procesowa – mająca stosownie do treści art. 128 u.s.p. odpowiednie *in concreto* zastosowanie – nie przewiduje wyłączenia sędziego *in abstracto*, ale wiąże wyłączenie sędziego „z (jego) udziałem” w sprawie (art. 40 § 1 k.p.k.). Sama analiza językowa przepisów art. 40 i art. 41 § 1 k.p.k. dowodzi bowiem – i to w sposób nie budzący kontrowersji interpretacyjnych – że dotyczą one wyłączenia sędziego wyznaczonego do udziału w sprawie. Stąd też słusznie zauważył Sąd Najwyższy, że w sytuacji gdy do udziału w sprawie wyznaczony został konkretny sędzia, to wniosek o wyłączenie sędziego (sędziów) niewyznaczonego (niewyznaczonych) do udziału w tej sprawie, a nawet wszystkich pozostałych sędziów sądu właściwego, aktualizuje się i podlega rozpoznaniu w sposób przewidziany w art. 42 § 4 k.p.k. tylko wtedy, gdy wyznaczony sędzia został następnie wyłączony, a w jego miejsce wyznaczono sędziego objętego tym wnioskiem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 r., V KK 195/04, OSNKW 2005, z. 1, poz. 5; a nadto: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2008 r., WD 1/08, Prok. i Pr. – wkł. 2008, z. 12, poz. 16 i Sądów Apelacyjnych w Lublinie z dnia 20 marca 2002 r., II AKo 69/02, OSA 2003, z. 1, poz. 4 i Warszawie z dnia 22 sierpnia 2006 r., II AKo 155/06, KZS 2006, z. 11, s. 70).

Bezsporne jest, iż w sprawie niniejszej został już wylosowany do jej rozpoznania (personalnie powyżej wskazany) skład orzekający spośród sędziów Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w A. Stąd też przytoczone powyżej względy procesowe powodują, że ów przedmiotowy wniosek obwinionej może być w obecnej sytuacji rozpatrywany tylko w zakresie tych sędziów, którzy zostali poprzez losowanie wyznaczeni do rozpoznania jej sprawy. Właściwym jednak do jego rozpatrzenia jest – zgodnie z treścią art. 42 § 4 zd. 1 k.p.k. – sąd przed którym toczy się postępowanie, a więc Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w A. Byłby on do tej czynności nieuprawniony, tylko w razie niemożności utworzenia składu orzekającego w kwestii

zasadności owego wniosku. Ta jednak sytuacja – z uwagi na jedynie obecnie dopuszczalny jego zakres podmiotowy – w sprawie niniejszej nie zaistniała.

Kierując się tymi względami należało więc przekazać ów wniosek – w części dotyczącej sędziów Sądu Apelacyjnego: D. M., M. K. i E. M. do rozpoznania – według właściwości – Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w A. W pozostałym zaś zakresie wniosek ten pozostawić bez rozpoznania. Dopiero – ewentualne – wyznaczenie tych pozostałych, wskazanych w nim sędziów do rozpoznania sprawy obwinionej, zaktualizuje potrzebę jego merytorycznej oceny także w tej części, ale również tylko w trybie określonym w art. 42 § 4 zd. 1 k.p.k.

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.